

— Е, стига си се оплаквала, бабо! — викна Минчо. — Кой ти е кривъ, като си станала немирна и гонишь пѣтлитѣ. Слава богу, че азъ баремъ съмъ миренъ, та не съмъ си навѣхналь крака. Азъ ще закарамъ козела и магарето на пазара и ще ги продамъ.

— Какъ ще ги продадешъ ти, Минчо, нали нѣкой лошь търговецъ ще те излъже.

— Азъ ще ги продамъ на добъръ търговецъ, бабо.

— Ама трѣбва да вземешъ за всѣко по жълтица.

— Ще взема.

Нѣмаше какво да прави баба Златка, съгласи се. Много заръжки му заръчва каква да бжде иглата, дето ще ѝ я купи, колко да сж широки ушитѣ ѝ и най-после Минчо тръгна на пѣтъ.

— Ще дойда и азъ съ тебъ, — рече пѣтелтъ. — Тука баба Златка, ако ѝ мине кракътъ, ще ме пребие. А на тебе може и да съмъ ти отъ полза.

— Абе то отъ такъвъ като тебъ полза нѣма да има, ама ела, — рече Минчо.

Вървѣха, що вървѣха, козелтъ току се развика:

— Олеле, Минчо, магарето ме рита.

— Защо го риташъ, бре пакостнико? — попита Минчо магарето.

— Ще го ритамъ я, ами той защо не върви мирно задъ мене, ами ме бode съ рогата?

— Смѣни имъ мѣстата, — посъветва гопѣтелтъ. — Тогава ще мирясатъ.

Смѣни имъ Минчо мѣстата, върза магарето отзадъ, а козелтъ отпредъ, но щомъ повървѣха малко и козелтъ пакъ се развика:

— Олеле, Минчо, магарето ме рита, а дали боли не пита

— Какъ ще те рита, нали е задъ тебъ?

— Задъ менъ е, ама се обръща и ме рита.

— Защо се обръщашъ, бре пакостнико?

— Защото и той се обръща и ме бode.

Смая се Минчо какво да ги прави.

— Води ги единъ по единъ на пазара, — даде му съветъ пѣтлю.

— Ще те послушамъ и тоя пѣтъ, глупчо, — рече Минчо. И като не искаше да се върне назадъ, защото нѣмаше да му върви, той върза козела за една дива крушка и му окачи на рога единъ листъ, на който написа:

„Никой да не пипа този козелъ, защото е мой.

Който иска да го купи, може да го вземе, но като остави една жълтица подъ камъка. Толкозъ